

Nám i budoucím

Píše se rok 2013, Země byla zpusťována ničivou jadernou katastrofou. Temně a nepro- dyšně zataženou oblohou nepronikne ani jediný životodárný paprsek slunce, které i nadále s nevyčerpatelnou energií rozdává své světlo a teplo; nikoliv ovšem pro zbytek života na planetě Zemi. Ruinami železobetonového města se potulují skupiny těch šťastlivců (či nebožáků), kteří přežili. Žebříček hodnot se radikálně změnil – prioritou č. 1 se stává přežití, a to za každou cenu...

Nepřipomíná vám to klasický scénář sci-fi moderní doby – ať už jde o film, román či povídku? Na celé situaci mi nepřipadá nejrůznější ani tak stav věci, který lidstvo svým vývojem připustilo – nakonec nebylo to nic nereálného už v nedávné minulosti, natož dnes a o to palčivěji do budoucna. Strašlivá mi připadá spíše ta skutečnost, že doba, kterou autoři pro takovéto predikce naší budoucnosti používají, se stává stále více aktuální – a v té souvislosti se do mysli neodbytně vtírá obava z její nezvratnosti a aktuálnosti.

Jistou útěchou nám budiž skutečnost, že na konci druhého tisíciletí náš život zatím počítače neřídí (a slouží ve většině případů pouze jako elektronické psací stroje), na ulicích nepotkáváme syntetické bytosti oděné ve stříbrných skafandrech a mluvící na nás elektronickým hlasem, kolem nás se stále prohánějí staré dobré smrdící trabanty a hlava nejmocnějšího státu světa prodělává proces "inpičmentu" – řekněme ztráty důvěry kvůli svým sexuálním pokleskům a zapomnění na skutečnou podstatu ženské duše, zvláště pak americké. Nechtěl bych tím říci, že výše naznačený problém není aktuální – ba naopak.

Pokud bychom se podívali zpět na stav společnosti v posledních letech z globálního pohledu a s přihlédnutím ke skutečnosti, jaký vliv na něj měly informační technologie, musíme zákonitě dojít k závěru, že počítače nám rozhodně práci neusnadnily. Možná se tak na první pohled může zdát, ovšem zamyslíme-li se nad jejich funkcí do důsledku, možná budeme překvapeni. Jednoduché úkony snad budou snazší, ovšem proč? Protože je velmi snadno můžeme odvolat, vzít zpět, prostě použít ono milosrdné undo. Což ve svém důsledku vede k nesoustředění se, nepečlivosti, a tedy ke vzniku daleko většího množství chyb anebo ztráty neadekvátního množství času vícenásobnou kontrolou. Všimněte si třeba, ať nechodíme pro příklad daleko, na jaké úrovni (mám na mysli jazykovou správnost a čistotu) jsou dnešní časopisy a knihy, zpracováváné v drtivé většině v prostředí některého z moderních DTP programů. Velmi často v nich narazíte na nesprávné dělení, v horších případech i na gramatické chyby nebo chyby tvarosloví, vzniklé špatným zásahem elektronické korektury, která samozřejmě nepracuje stoprocentně.

Častějším důsledkem je ovšem jakási inflace informací, které se na nás řítí ze všech směrů čím dál tím rychleji, a jejich třídění, zpracovávání a správné využití začíná být stále lepším byznysem.

A ještě jedna věc mě v tomto směru napadá. Zdá se mi, že výpočetní technika se stává jakýmsi akcelerátorem stávajících procesů souvisejících s komerčním zaměřením naší společnosti – kolotoče výroby, spotřeby, zábavy, odpadu..., vedoucího stále rychleji k devastaci toho nejcennějšího, co nám bylo svěřeno do vínku, totiž životního prostředí nebo řekněme životního prostoru.

Vážení čtenáři, vzhledem k četnosti dotazů, které se nám po vydání předchozího čísla Chipu nashromáždily v redakci, považuji za nutné ozřejmit jednu ze změn, ke kterým došlo. Příložený CD už nebudete nacházet ve tvrdém obalu zatavený spolu s číslem v igelitu. CD je vložen do bílého obalu – pošetky, která je vlepena do vazby a umístěna **uvnitř** časopisu (zhruba mezi stranami 64 až 69). Podobu

pošetky chceme ještě změnit tak, aby při jejím oddělení z časopisu nedošlo ani k jejímu vlastnímu zničení, ani ke zničení vazby Chipu. Doufáme, že se to podaří.

Příjemné počtení.

Ing. Jiří Palyza

šéfredaktor